

Promotores del manifest: la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, la Coordinadora de l'Advocacia de Catalunya, el Col·lectiu Praga i l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans

1/2

MANIFEST: El Cas Altsasu i l'agreujant de discriminació per raons ideològiques.

Davant la sentència dictada per la Secció Primera de l'Audiència Nacional en relació amb els fets ocorreguts a Altsasu el mes d'octubre de 2016, de característiques coincidents amb d'altres resolucions judicials, les associacions signants **DENUNCIEM**:

L'estratègia política dirigida a forçar la competència de l'Audiència Nacional

La qualificació d'uns determinats fets, de forma artificialosa, com a suposats delictes de terrorisme, sense base fàctica ni jurídica, permet que s'atribueixi la competència per jutjar-los a un tribunal excepcional, com ho és l'Audiència Nacional, la qual cosa converteix la justícia en una eina política.

Malgrat que l'Audiència Nacional acabi (com així ha ocorregut) declarant que els fets enjudiciats no constitueixen delictes de terrorisme, el cert és que aquesta adjudicació artificialosa de la seva competència ha vulnerat ja *-ab initio-* el dret i la garantia del jutge natural; ha permès un enjudiciament amb menys garanties i ha propugnat un tractament que cerca l'exemplaritat, allunyat dels principis d'objectivitat i imparcialitat.

La clara intenció que s'ha posat de manifest amb aquest procediment d'utilitzar el tipus de l'article 573 del CP per perseguir i castigar la dissidència política

El que va ser una batussa de matinada en un bar s'ha relacionat amb el terrorisme, forçant de forma desproporcionada el tipus penal, fugint fins i tot de qualsevol raonament lògic i mostrant, un cop més, la manca de rigor en la utilització d'un dret penal d'autor allunyat dels principis democràtics més elementals. Tan groller era l'intent, que no ha pogut ser estimat per l'Audiència Nacional en la seva sentència, la qual cosa confirma, com dèiem, la seva manca de competència objectiva per jutjar el cas.

L'abús i la desproporció amb la qual s'utilitza la presó provisional

La presó provisional s'ha acordat, en aquest i en altres casos, malgrat l'evident absència de risc de fugida i de reiteració delictiva i s'ha utilitzat de forma expressament proscriu per la doctrina constitucional, com a forma de càstig i de compliment anticipat de la pena i amb una clara estratègia dirigida contra aquells que pretenen articular i/o expressar qualsevol pensament crític contra el sistema polític vigent.

La sistemàtica vulneració de les regles que han de regir l'aplicació del Dret penal

Es fa un ús abusiu de la circumstància agreujant de discriminació ideològica, que no és aplicable als agents de l'autoritat en la mesura que ni constitueixen un col·lectiu especialment vulnerable, ni per la seva mera condició de policies són titulars d'una ideologia concreta. Recentment ens ho ha recordat la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en la Interlocutòria de 28 de juny de 2018.

Es dona el cas, a més, que les condemnes han recaigut no només per delictes de lesions agreujades d'aquesta manera, sinó també per delictes d'atemptat, precisament per la condició d'agents de l'autoritat dels lesionats, la qual cosa té com a resultat una intolerable doble punició dels condemnats per un mateix fet. El delictes d'atemptat protegeix els agents de l'autoritat en exercici de les seves funcions o en ocasió de les mateixes, no de forma

COL·LECTIU PRAGA

Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans

Promotores del manifest: la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, la Coordinadora de l'Advocacia de Catalunya, el Col·lectiu Praga i l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans

2/2

permanent. Introduir l'agreujant de discriminació per odi a la Guàrdia Civil per raó de una presumpcia ideologia d'aquell Cos, crea un construcció delictiva no prevista al Codi Penal.

Constatem que la utilització de l'agreujant de discriminació ideològica i dels delictes del discurs de l'odi en aquells casos en els quals els subjectes passius siguin funcionaris policials és obertament contrària a la Recomanació General núm. 15 de la Comissió Europea contra el Racisme i la Intolerància (ECRI) i constitueix una perillosa exacerbació punitiva a la qual li manca tota base legal en l'ordenament jurídic estatal, dissenyada i executada per criminalitzar i reprimir la crítica i la mobilització socials, i que ha de ser combatuda i denunciada davant totes les instàncies estatals i internacionals.

A més, es produeix un abús en la conceptualització de l'autoria perquè no s'individualitzen les conductes de cadascun dels acusats respecte dels diferents delictes de lesions. El Tribunal, encara que no considera provat que tots ells participessin en les lesions que es van causar, els en fa penalment responsables, tractant-los en el seu conjunt, tot inventant un concepte d'autor mancat de configuració normativa.

Les pericials d'intel·ligència com a prova documental fonamental de les acusacions

Resulta absolutament discutible que es pugui atribuir als agents del Servei d'Informació de la Guàrdia Civil la condició de pèrits. I encara és molt més discutible donar per fet que són neutrals i imparcials en un cas com el que ens ocupa, utilitzant les seves manifestacions per, sota la aparença de perícia, valorar i completar el contingut de proves documentals, que en si mateixes no constitueixen una base incriminatòria racional, corrompent obertament el rigor provatori exigible en qualsevol procés penal.

No podem obviar que la intervenció dels agents del Servei d'Informació esmentats s'ha considerat una prova fonamental de les acusacions, amb la qual es pretén justificar l'acusació de terrorisme, permetent, a més que ostentessin la doble condició de víctima i pèrit. Tampoc no es pot oblidar que en el Tribunal hi havia una magistrada condecorada pel cos de seguretat de l'Estat.

La construcció del relat en els mitjans de comunicació

Els mitjans de comunicació haurien de ser institucions legitimades socialment i política per donar cobertura a tots els esdeveniments que es van produir. Tanmateix, el marc conceptual que enquadra una notícia pot acabar determinant el relat sobre un tema que queda fixat en l'agenda, arribant fins i tot a crear un estat d'opinió favorable a un posicionament determinat.

En el cas d'Altsasu hi ha hagut un relat majoritàriament inculpatori per part de molts mitjans, essent una minoria els que oferien informació objectiva. Les societats democràtiques han d'exigir que el seu periodisme sigui, com a mínim, equànim, per tal que la informació es tradueixi en un relat que reflecteixi la realitat i doni veu a totes les parts que intervenen en els fets, essent aquesta una qualitat que no s'ha donat en aquest cas.

Barcelona, 6 de juliol de 2018.

COL·LECTIU PRAGA

Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans